Hyponatriëmie in de huisartsenpraktijk

Haio: MOUBAX Wouter , KUL
Promotor:
Praktijkopleider: BEYER Ingo , VANDENBUSSCHE Bea , VELKENIERS Brigitte

Context: Hyponatriëmie, gedefinieerd als een Natriumconcentratie in het bloed <135mmol/L, is de meest voorkomende elektrolytenstoornis. Het is een indicator voor verhoogde morbiditeit en mortaliteit en heeft aldus een belangrijke economische impact. Door de vergrijzing en de daarmee gepaard gaande chronische problematiek en polyfarmacie zal de incidentie nog stijgen. Ondanks dit gegeven gebeurt het dat hyponatriëmie genegeerd wordt omwille van de complexiteit van het onderwerp en de beperkte symptomatologie. Dit treedt op zowel in de eerste als in de tweede lijn. De aanpak van de huisarts hierin lijkt belangrijk.

Onderzoeksvraag: Vinden huisartsen hyponatriëmie een relevant onderwerp in de huisartsenpraktijk? Hoe gaan zij om met hyponatriëmie? Welke plaats kan hyponatriëmie hebben in de huisartsenpraktijk en wat zijn de werkpunten?

Methode: Via een enquête-onderzoek werden huisartsen bevraagd over de relevantie van hyponatriëmie in de huisartsenpraktijk, en over de aanpak. Papieren enquêtes werden uitgedeeld op LOK-groepen (=Lokale kwaliteitsgroep bestaande uit 8-25 geaccrediteerde huisartsen), waarna er mogelijkheid was voor bespreking. Om een ideë te krijgen over welke plaats hyponatriëmie heeft in de huisartsenpraktijk en of er werkpunten zijn werden de resultaten van het onderzoek vergeleken met een literatuuronderzoek.

Resultaten: 86 enquêtes werden verzameld. Alle enquêtes werden geïncludeerd. Algemeen gaf 65% van de bevraagde artsen aan dat er eerder onvoldoende aandacht wordt besteed aan hyponatriëmie binnen de huisartsenpraktijk. 74% vond dat er onvoldoende kennis is, 77% vond het een relevant onderwerp voor de huisarts. Uit de enquête blijkt dat de aanpak ervan niet uniform gebeurt. Bij het bespreken werd aangegeven dat het een moeilijk onderwerp betreft. In de literatuur blijkt het een boeiend onderwerp met veel facetten, maar de richtlijnen lijken niet praktisch voor de huisarts.

Conclusie: Uit de literatuur kunnen we afleiden dat de huisarts goed geplaatst is om hyponatriëmie op te sporen, op te volgen en te verwijzen. Desondanks toonde dit onderzoek aan dat de aanpak van hyponatriëmie door de bevraagde huisartsen niet uniform gebeurt. De meerderheid van de bevraagde huisartsen gaf aan het een relevant onderwerp te vinden voor de huisartsenpraktijk, maar er onvoldoende kennis over te hebben. Het betreft echter een zeer complex thema, zo toonde het onderzoek meerdere werkpunten aan. Er dient gewerkt aan een praktische en toegankelijke informatiebron specifiek voor huisartsen.